

Muzikant met een eigen taal

15-8-2013

Het is zeker niet zo dat saxofonist Yuri Honing zijn akoestische kwartet als méér 'jazz' beschouwt dan zijn elektrische versterkte groep Wired Paradise. „Dat onderscheid tussen jazz, klassiek en pop maak ik helemaal niet,” zegt hij. „Alleen de benadering is verschillend. Bij Wired Paradise zoek ik het minder in complexiteit en gaat het meer over energie. Terwijl het bij het kwartet vooral over inspiratie gaat.” En met dat Acoustic Quartet - met Wolfert Brederode aan de piano, Gulli Gudmundsson op bas en Joost Lijbaart op drums - komt de saxofonist zaterdagavond naar het Nieuwe Kerkplein. „Met het Acoustic Quartet kan één enkel stuk een heel concert duren. Meer complexiteit. Meer noten”, vervolgt Honing. „Al werkt dat op een album niet zo. Daarom beperk ik mij op platen, ook die met het kwartet, tot het liedje, zonder lange solo's.” Het raakt de kern van Honings visie op muziek. „Ik probeer mij als saxofonist steeds meer op de plek van de vocalist te positioneren”, zegt hij. „Verder weg van de 'instrumentalist'. Als je wat je te vertellen hebt nauwkeurig weet te fraseren, dan doe je het goed.” Achtenveertig is hij nu, Yuri Honing. Een muzikant met een volstrekt eigen muzikale taal, zoals hij het zelf noemt. Die in het verleden met jazzgroten als Charlie Haden, Paul Bley, Path Metheny en Misha Mengelberg werkte, maar die zich vooral internationaal in de kijker speelde toen hij in 1996 met Lijbaart en bassist Tony Overwater het album 'Star Tracks' maakte. Daarop

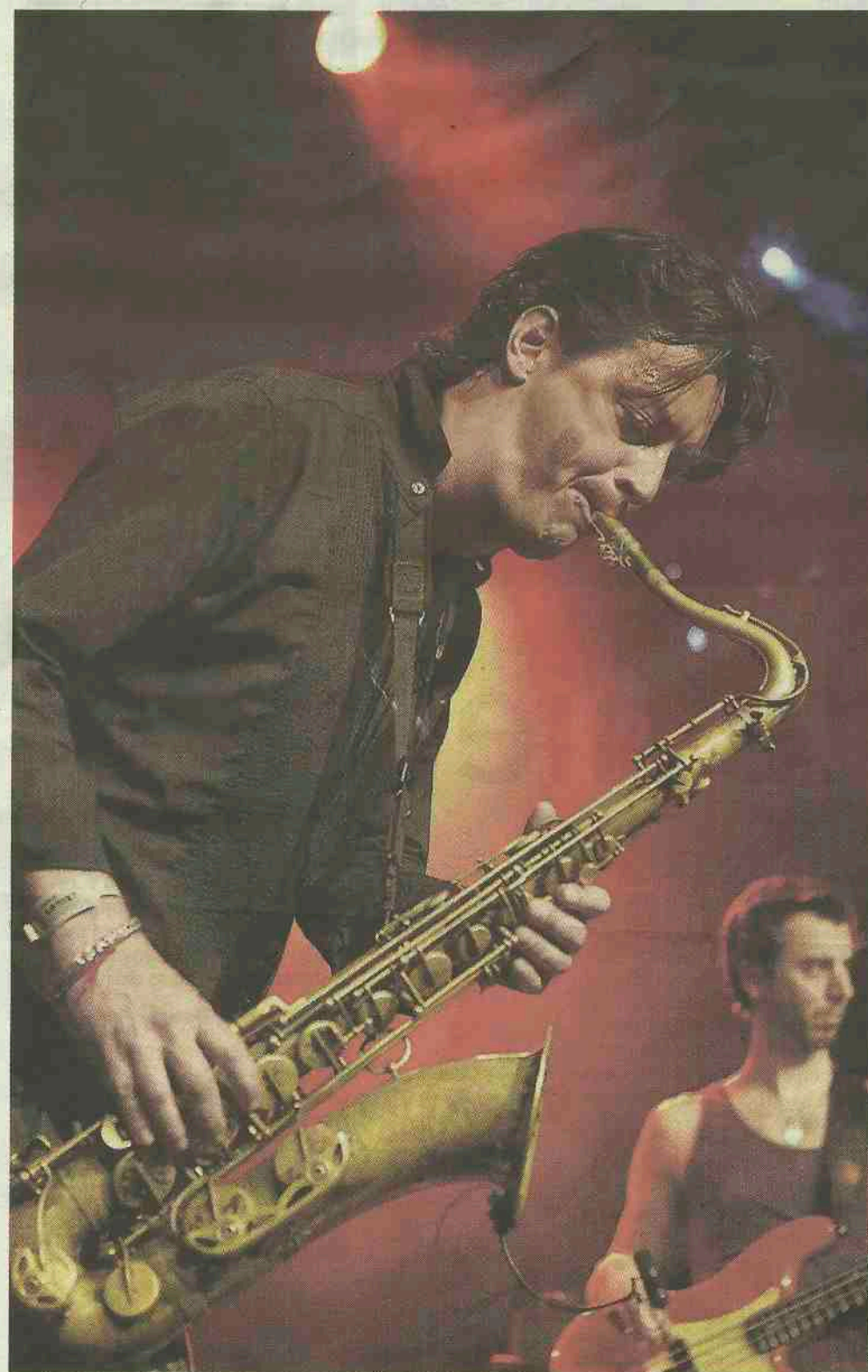
biedt hij een alternatief voor grijs gespeelde 'standards' uit het American Songbook door popklassiekers van ondermeer The Police, Abba en Cindy Lauper te spelen - iets wat Miles Davis in zijn elektrische periode ook al deed. Het is iets waar de saxofonist altijd mee is doorgegaan. Zowel met Wired Paradise als met zijn akoestische band. Zo staan er op het afgelopen jaar verschenen album van het Acoustic Quartet, 'True', naast eigen composities ook stukken van David Bowie en Goldfrapp. Net zo gemakkelijk speelt hij werk dat doorgaans het etiket 'klassiek' opgeplakt krijgt. Met pianiste Nora Mulder maakte hij een programma rond Schuberts liederencyclus 'Winterreise' waarbij de saxofoon de rol van de vocalist overneemt. In 2012 kreeg Honing de Vpro/Boy Edgar Prijs. Hij speelt ondertussen meer over de grens dan in eigen land. Noodzaak en luxe tegelijk, meent de saxofonist. Muziek draait voor hem om het ontwikkelen van een 'taal', niet om 'stijl'. „Ik wil niet dat mensen een saxofoon horen; ik wil dat ze mij horen. Die saxofoon is niet meer dan een stuk gereedschap. En in feite ook nog een heel ouderwets stuk gereedschap.”

Peter Bruyn

estival

Haarlem Jazz & More: Do. 15, vr. 16 en za. 17 augustus op de Grote Markt, Nieuwe Kerkplein, Oude Groenmarkt en Klokhuisplein in Haarlem.

Yuri Honing: „Die saxofoon is niet meer dan een stuk gereedschap.”

FOTO ANP/KIPPA/PAUL BERGEN